

Pillanatképek a BOKOR Közösség életéből

Nőtincs

Kifelé fordulás – befelé fordulás

A közösségbe tartozás, a testvérbarátok kinyújtott keze valamennyiünk számára örömforrás. Persze nemcsak „örömködni” jövőnk össze a közösségi találkozók idején, hanem azért is, hogy felizzítsuk magunkban és egymásban a küldetésstudatot. A misék vagy az igeliturgia végén nem azt mondom, hogy „Itt a vége, fuss el véle”, hanem például „A szentmise véget ért, **küldetésünk** van, menjünk békével”. Persze a „küldetésünk van” felszólítást nemigen veszik komolyan, csak a „menjünk”-et, esetleg a „békével” szót. Az „ösközösségemben”, Sopronban ezt sikerült a legjobban megtanulnom: **Küldetésem** van!

Azért be kell vallanom, hogy időnként kimegy a fejemből. Az utóbbi években viszont, bár kezdek felejtőssé válni, ez a küldetés, vagy mondjuk inkább apostolkodásnak, rögeszmeszerűen jelen van az agyamban. Az a kényszerképzetem, hogy a Jézust követni akaró ember egyik fontos ismérve, hogy utánamegy a felebarátainak, „leszólítja”, valamilyen programra hívja őket, beszélgetést kezdeményez velük, azaz „szekálja” az embereket. Van, aki hagyja magát, van aki ellenáll, és számos átmeneti viselkedési formával találkozunk. Mi az alapja a küldetésstudatnak, az apostoli ambíciónak? Talán Jézus éltető evangéliumának átélése. Talán a jó hírek továbbadásának genetikai szükségessége. Talán egy jó színdarabban való szereplési vágy. Talán reménykedés a jutalomban. Talán mert egyszerűen jó – és ki-ki folytathatná még a maga személyisége alapján a találgatásokat. Röviden tehát arról van szó, hogy amit **jónak, boldogítónak** él meg az ember, azt szívesen elmondja, és el is kell mondania másoknak. Ha a Bokornak van hangsúlytevése, akkor éppen erről van szó: „Add tovább, számár a végállomás!” Ezt nevezhetnénk *kifelé fordulásnak*.

Tapasztalat, hogy amikor valaki apostoli ambíciókat mozgósít magában, fokozottan szükségét érzi a tanulásnak. Szakkifejezéssel élve: szellemi életének felpozícióját igényli. Persze közösségi találkozóink is nagyrészt erről szólnak, de mindig alkalmazni kell a konkrét személyekre és szituációkra. Továbbá szinte magától adódik, hogy amit sikerült megtanulni, azt lélekke és életté is kell váltani. Talán ezt nevezhetnénk *befelé fordulásnak*, amelynek során jelentős inspirációk érhetik a gyanútlan apostoljelöltet. Most úgy tűnhet, mintha nem tudnék az egyik jelentős emberi életmegnyilvánulásról: a munkaidőről, a megélhetésre fordított időről. Ez éppen napjaink leghosszabb időszak, és már régen nem állja meg a helyét a nóta szövege: 8 óra munka, 8 óra pihenés... Mert sokszor 10-12 óra a munka (pl. utazási idővel együtt), a maradék idő pedig megoszlik a család szolgálatá, szervezési feladatok, netán közösségi találkozók, szabadidős elfoglaltságok stb. között. Akkor hová lehetne beütemezni ezt az apostolkodás nevű tevékenységet? Ki-ki válaszoljon rá maga!

Lakhelyemen, ahol már 23 éve élünk, különböző próbálkozásaim voltak: először éveken keresztül színjátszó-, táborozó-, sportkerektek között próbáltam elsősorban a fiatalokat megkönyezni. A felnőtteket pedig az ünnepkörökben tartott lelki programokkal. Több-kevesebb siker mutatkozott is. Az elmúlt években viszont a szentírás tanulmányozására hívtam a templomba járó embereket. Össze is jött egy kis csapat, és már öt éve elemezzük az evangéliumokat. Aztán valamelyik évben az ökumenikus imahét alkalmával elkezdtünk egy ökumenikus csoportkurzust. Jelenleg Nőtincsen van egy katolikus bibliakör (BK), ahol kb. ugyanazokat csináljuk,

amit egy jellemzően Bokorközösség csinál. Tanulós a hangsúlytevés, és buzdítás az apostolkodásra. A szomszéd település evangélikus lelkésze létrehozott egy evangélikus BK-t. A vicc az, hogy ugyanazok járnak mindkettőre. A katolikusra jobban jellemző a beszélgetős, véleménykifejtős stílus, az evangélikusra inkább lelkész testvérem előadása. Ennek a csoportnak az érdekessége: a hangsúlytevések különbsége és az ebből adódó viták.

Amikor diakonussá szenteltek, „vérszemet” kaptam. Mivel minden hétvégén valahol prédikálok, igeliturgiát tartok, a közösségi szemléletet igyekszem hangsúlyozni. Amikor úgy éreztem, hogy már kellő hangsúlyt kapott, meghirdettem a diósjenői BK-t, a szendehelyi BK-t és legutóbb a felsőpetényi BK-t. És újabb csoda folytán ezek működnek: mind-egyik helyen kéthetenként van egy esti találkozóink (kivéve Nőtincsen, ahol minden héten). Most, hogy kedves Tarnai Imre bácsink elment közülünk, és mivel Nagyoroszi is eljártam, s a jövőben is eljáró igeliturgiát tartani, veszem a bátorságot, hogy ott is kialakítsunk valamilyen közösséget, hiszen nagyon jó alapokra építhetünk. Már csak arra a kérdésre kell válaszolnom, hogy honnan utalványozhatok időt és erőt a BK-k éltetésére.

Amit azonban szeretnék hangsúlyozni: amikor a Bokor nagyközösségének életjelenségeiről beszélünk, akkor *az apostolkodásnak mint a Jézus-követés kihagyhatatlan megnyilvánulásának kell a középpontban állnia*.

Mintha ez lenne a válasz a különböző kérdésekre, és az is lehetséges, hogy a kérdések egy része már fel sem merülne, ha megvalósulna az iménti állítás...

Miklovicz László